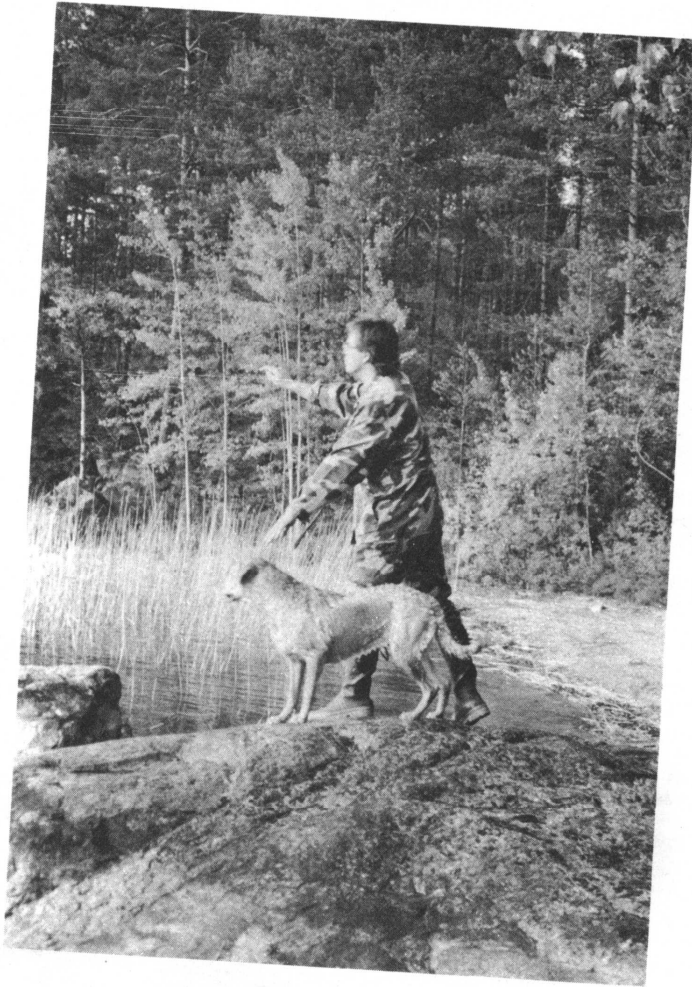

CHESSIE

2/3.93

CHESAPEAKEKERHO - CHESAPEAKEKLUBBEN RY

TOIMIHENKILÖT - FUNKTIONÄRER

HALLITUS

Puheenjohtaja

Anita Soinjoki
Suonotkontie 4 A 8, 00630 Helsinki, puh. 90-746 225

Varapuheenjohtaja

Matti Heino
Tuulastie 14, 50170 Mikkeli, puh. 955-360 980

Sihteeri

Sanna-Kaisa Karjalainen
Sorsantaival 1, 33100 Tampere, puh. 931-555 428

Muut jäsenet

Reija Kaheinen
Rajapolku 6 B 6, 01230 Vantaa, puh. 90-876 3498

Hannu Kuusela

Kannistontie 9, 00300 Helsinki, puh. 90-588 2407

Rahastonhoitaja

Leena Soivio
Kymensalo 234 A, 49290 Vastila, puh. 952-38 334

POSTISIIRTOTILI N:O 800013-424547

CHESIE-LEHTI

Päätoimittaja
Anita Soinjoki

ILMOITUSHINNAT

1/1 sivu mk 50,-
1/2 sivu mk 30,-
1/4 sivu mk 20,-

Kansikuva: Saara ja Matti

PUHEENJOHTAJALTA

Kerhomme toimintavuosi 93/94 on lähtenyt hiljalleen liikkeelle. Aitoossa, treffien yhteydessä pidetyssä vuosikokouksessa valittiin sekä hallitukseen uusia jäseniä että uusi puheenjohtaja Gun Holmströmin kieltäytyttyä jatkamasta muiden aikaa vaativien tehtäviensä takia. Gunne on kerhon perustamisesta lähtien ollut mukana hallituksessa; ensin puheenjohtajana, sitten jäsenenä ja edellisen vuoden ajan taas puheenjohtajana. Hallituksen ja koko jäsenistön puolesta haluan kiittää häntä kaikesta siitä työstä, jonka hän vuosien varrella on tehnyt kerhon eteen. Itse asiassa koko kerhoa ei olisi ilman Gunnen tekemää aloitetta. Onneksi hän on kuitenkin luvannut olla käytettävissä, kun tarvitsemme neuvoja visaisissa kennelmaailmaa koskevissa kysymyksissä.

Myös toinen hallituksen pitkäaikainen jäsen, Irma Koponen, halusi luopua hallituspaikastaan. Irma on toiminut kerhomme sihteerinä, varapuheenjohtajana ja CHESIE-lehden toimittajana. Viimeksi mainittuun virkaan on kiinteästi kuulunut allekirjoittaneen "orjapiiskurina" oleminen. Kun puhelin kotonani soi niin, että luuri hyppää paikoiltaan ja koirat häntä koirien välissä nostavat kalvenneet kuononsa kohti oletettua kuuta ulvoakseen tiedän, että jälleen kerran olen ylittänyt sovitun ajankohdan. "MISSÄ LEHTIMATERIAALI VIIPYY?" -karjahdus kaikuu olohuoneessamme. Toisin sanoen teillä on ollut Irmaa kiittäminen siitä, että olette saanut lehden! Kiitollisena ja helpotuksesta huokaisten voin kertoa, että Irma on luvannut jatkaa tässä epäkiitollisessa virassa vastedeskin.

Uusina jäseninä hallitukseen valittiin Matti Heino ja Hannu Kuusela. Toivotan heidät tervetulleiksi tekemään lujasti työtä kerhon eteen.

Mainitsin alussa, että toimintavuosi on lähtenyt hiljalleen liikkeelle ja tarkoitin sitä myös kirjaimellisesti. Jäsenet eivät ole olleet kovinkaan aktiivisia yhteydenotoissaan. Mahtaako tämä tarkoittaa, että chessierintamalla ei ole tapahtunut mitään loppukesän ja syksyn aikana? Toivoisin jäsenen lähettävän esimerkiksi postikortilla tietoja näyttely- ja koetuloksista, jotta voisimme julkaista ne lehdessä. Kaikki jutut ovat myös tervetulleita, jotta saisimme lehdestä mahdollisimman mielenkiintoisen.

Tätä kirjoittaessani en vielä tiedä miltä lehti tulee näyttämään valmiina. En edes tiedä missä se tullaan painamaan. Ne painot, joihin olen tähän mennessä ollut yhteydessä, ovat puhuneet summista, jotka ovat päätä huimaavia talousarviotam-

me ajatellen. Varsinkin kuvat nostavat lehden hinnan pilviin ja kuitenkin kuvat ovat tärkeä osa lehden sisältöä ja ulkoasua. Toivoisin teidän ottavan kantaa näihin lehteä koskeviin kysymyksiin, sillä minusta lehti on tärkein yhdysside jäsenten välillä. Saisimmeko ehkä aikaiseksi "KIRJETÄ"-palstan lehteen?

Lehdestä aiheutuvia kustannuksia aasinsiltana käyttäen pääsen kätevästi meitä kaikkia koskettavaan aiheeseen, eli kerhon talouteen. Lyhyesti sanoen: kerhon tulevaisuus ei näytä kovinkaan valoisalta. Jäsenmäärä on pienentynyt, joten jäsenmaksuista saamme ilmeisesti juuri sen verran rahaa mitä tarvitsemme lehden julkaisemiseen. Muutakin toimintaa pitäisi kuitenkin olla; kerhoiltoja, koulutustilaisuuksia ym. Chessie-treffit ovat jo monen vuoden ajan aiheuttaneet päänsärkyä, koska kaikki kustannukset ovat nousseet, mutta hallitus on katsonut ettei osallistumismaksuja voida nostaa kovin korkeiksi. Tähän asti olemme onnistuneet pääsemään tasatulokseen, tulot ovat kattaneet menot mutta voittoa emme ole saaneet. Jostakin olisi keksittävä jokin tulolähde. Tarvikemyynnistä ja mahdollisesta kirpputoritempauksesta voimme saada hieman rahaa, mutta hallitus ottaisi mielellään vastaan ideoita ja työapua jäseniltä.

Lama on puhuttanut tämän maan kansalaisia jo pitkään. Viime aikoina kokeneet koiraihmiset ovat kuitenkin alkaneet ilmaista huolestumisensa laman näkymisestä koiraharrastuksessa. Kyseessä ei ole ainoastaan nihkeästi kulkeva pentukauppa, vaan huoli koko harrastuksen luonteesta muuttumisesta. Ihmisistä on tullut voitonhaluisempia, häikäilemättömpiä ja kateellisempia toisten menestykselle. Mikäli tämä pitää paikkansa, koko harrastuksen idea on pilalla. Toivon ja rukoilen etteivät tällaiset ikävät piirteet tunkeudu meidän kerhoomme, sillä se olisi sen loppu. Kun oikein ajatellaan asiaa, niin eikö ole ihme että Chesapeakekerho on pysynyt pystyssä kaikki nämä vuodet niin pienellä jäsenmäärällä ilman minkäänlaista ulkopuolista tukea? Siihen ei mielestäni ole kuin yksi syy: jäsenten välinen loistava yhteishenki. Chessienomistajat ovat kyenneet jakamaan keskenään ilon ja surun. Voitoista on oltu iloisia ja ongelmia on pohdittu yhdessä. Kiinnostuksen kohteena ei ole ollut ainoastaan oma koira, vaan rotu kokonaisuutena. Toivottavasti pystymme säilyttämään tämän nykyaikana niin harvinaiseksi käyneen yhteenkuuluvuuden tunteen, sen eteen kannatta tehdä töitä.

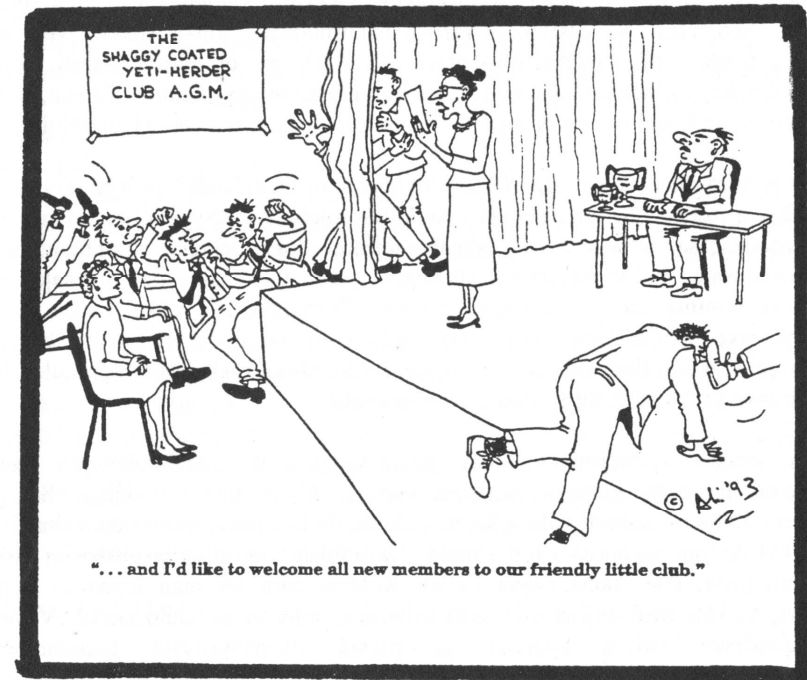
Huolestuneena olen seurannut muiden maiden chessiekerhojen sisäisiä riitoja, jotka poikkeuksetta ovat vaikuttaneet lamaanuttavasti niiden toimintaan. Englannin chessiekerho meni jopa niin pitkälle, että julkaisi jäljempänä olevan kuvan lehtensä kansikuvana jonkin aikaa sitten. Kuvassa "pullasorsaseisokerhon" puheenjohtaja toivottaa uudet jäsenet tervetulleiksi ystävällismieliseen pieneen kerhoon. Kuva on kieltämättä vitkäs, mutta samalla myös traaginen.

Suomeen on syntynyt uusi chessiepentue ja lisää on suunnitteilla. Toivotan uusille kasvattajille onnea ja menestystä, mutta muistutan samalla että kasvattajan työ pennun hyväksi ei lopu kun pentu muuttaa uuteen kotiin. Itse asiassa se jatkuu koko koiran eliniän; se on velvollisuus mutta samalla suuri etuoikeus. Toivottavasti ensi kesän treffeillä näemme monta uutta pentua omistajineen.

Omasta puolestani haluan kiittää vuosikokouksessa minulle osoitetusta luottamuksesta sekä toivottaa kaikille jäsenille ja heidän perheilleen

Rauhallista Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta.

Anita Soinjoki

Projektina taippari

Varsinainen projekti se olikin. Aloitetaanpa vaikka syksystä -92, jolloin Lotta ekan kerran ilmoitettiin taippariin, johon ei koskaan menty, koska Pele-kissa yllättäen kuoli koetta edeltävänä päivänä. Surullinen emäntä tuskin olisi ollut paras mahdollinen ohjaaja mielialoihin herkästi reagoivalle chessielle. Sitä paitsi alunperin oli ilmoittauduttukin lähinnä harjoitusmielessä ajatuksena saada vinkkejä talvikauden harjoittelua varten. Ajateltua vähäisemmäksi se harjoittelu sitten muutenkin jäi, koska mm. Hemmo-kissakin kuoli, Elli-koiralla teetettiin pennut, pennuista Erkko jätettiin kotiin ja Isa-koira pitkän ja raskaan harkinnan jälkeen lopetettiin. Tästä huolimatta Lotta edistyi ja taippareihin ilmoittauduttiin heti alkukesästä. Asiaan tietysti vaikutti myös Lotan saamat kolme sertiä; olihan muotovalion arvo nyt enää (!) sitä taipparia vaille.

Ekaan koetokseen lähdettiin heti vapun jälkeen. Odotukset olivat kohtalaiset, joskin mahdolliset ongelmatkin hyvin tiedossa; palautusten puutteellisuus ja Lotan ajoittainen varisinho niistä tärkeimpinä. Päivä oli erittäin helteinen eikä vainua helpottavaa tuulenvirettäkään esiintynyt. Aamuryhmä viivästy i aikataulusta huomattavasti ja Lotta alkoi selvästi sekä pitkästyä että samalla "kuumata". Koesuoritus kuitenkin alkoi hyvin. Ryhmätilanteessa Lotta ei pörissyt ja vesinoudon lokki tuli vauhdikkaasti jopa emännän käteen asti. Sitten tuli nihkeästi pari varista hakuruudusta, jonka jälkeen vesi veikin voiton sekä nouto- että tottelevaisuushalusta. Seurauksena oli luonnollisesti tuomarin keskeytys. Lisäksi jäi hieman kaivertamaan toisen koetuomarin toteamus: "Apua, chessie! Toivottavasti se ei kuulu minun ryhmääni." Toisaalta se tietysti lisäsi näyttöhaluja.

Toiseen taippariin lähtö muutamaa viikkoa myöhemmin oli selväkin selvempi virhe näin jälkeen päin ajatellen. Se aikaisemmin mainittu mielialaherkkyyks oli pitänyt tajuta tässäkin tapauksessa. Olihan Lotan hakualuevarmuus tosin selvästi parantunut näinkin lyhyen harjoitusajan puitteissa, mutta alkamassa oleva juoksu aika painoi vaakakupissa enemmän ja homma meni totaalaisesti pieleen. Parhaiten tätä ehkä kuvaa se, että koesuorituksensa aikana Lotta mm. istui noin viisi minuuttia tuijottaen haaveillen veneeseen välittämättä tippaakaan epätoivoisen emäntänsä käskyistä. Lopputulos lienee selvä. Seuraava yritys päätettiin jättää syksyn puolelle.

Seuraavan kerran startattiin elokuun puolessa välissä ennakkotietojen mukaan mahdollisesti chesseille suopean tuomarin vuoksi. Ajankohta ei nytkään ollut paras mahdollinen. Lotta oli pahasti valeraskaana ja keskellä itse provosoimaansa valtataistelua perheen ykköskoiran asemasta Ellin kanssa. Harjoitusten perusteella päätettiin kokeilla sellaista muutosta, että isäntä ohjaa Lotan. Kokeen alku oli ihan lupaava. Lotta ei rähinöinnyt, vaikka osallistujina oli useita tollereita, joita se ei tahdo sietää. Vesinouto oli chessimäisen varma suoritus ja pientä livistysyritystä lukuunottamatta hakutyöskentelykin alkoi mallikkaan varmasti. Toiseen varikseen se sitten jo tyssäsikin; kaikki loppui epämiellyttävään "krunts-krunts"- ääneen. Varisinho oli nostanut päänsä juuri väärällä hetkellä.

Seuraava koe 4.9. teki mieli jättää väliin, sillä epätoivo alkoi vallata mielialoja. Harjoittelu ei enää huvittanut, mutta kokeeseen lähdettiin, kun kerran maksettukin oli. Odotukset olivat täysin nolliissa. Koeaamuna harjoiteltiin kuitenkin lähes muodonvuoksi lahjavariuksella vähän pelkkiä palautuksia ja annettiin Lotan purkaa intoaan ja inhoaan rikkomalla tämä varis. Onni suosi kerrankin niin, että Lotta oli arvottu iltapäiväryhmän ekaksi koiraksi ja sai näin täysin käyttämättömät riistat. Aamuharjoituksen perusteella muutettiin vielä emäntä ohjaajaksi toisin kuin oli suunniteltu. Ilman pienempiäkään ennako-odotuksia aloitettiin sitten koesuoritus tuomarin luvan tultua. Vesinouto sujui ongelmitta, mutta se ei juuri odotuksia nostanut, koska sen pitikin olla ainoa varma juttu. Hakualueelle saatiin lupa lähteä suoraan laukauksesta, koska tuomari oli tietoinen Lotan kuumaamistaipumuksesta. Heti alusta alkaen Lotta esitti laajaa ja vauhdikasta hakua, joskin tarkisteli vähän turhaan riistan paikkoja ennenkuin palautti ekan variksen noin metrin päähän emännästä. Tuomari itse oli kokoajan seuraamassa Lotan työskentelyä hakuruudussa, joten ehkä meidän eduksi ei täysin nähnyt palautusten puutteellisuutta. Tästä voineeekin jo päätellä, että ennako-odotusten vastaisesti ehjiä variksia palautui lähes ohjaajalle asti enemmänkin. Kolmannen palautuksen jälkeen alkoi hyvin, hyvin heikko toivo viritä. Yllätys alkoi olla valmis, kun Lotan työskentelyinto ei laantunut ja viidennen variksen jälkeen tuomari alkoi jo palata lähetyalueelle ilmoittaen olevansa tyytyväinen. Lotta oli kuitenkin jo lähtenyt hakuun ja palasi viimeisen variksen kanssa täsmälleen yhtäaikaan kuin tuomarikin ja toi sen tällä kertaa jopa aina emännän jalkoihin asti. Siispä jäljelle päästiin ja alkoi sietämättömän jännittävä odotus. Lotan jälkityöskentely oli aina ollut varmaa ja lähes virheetöntä. Aikaisempien kokemusten valossa tämä ei kuitenkaan riittänyt luomaan suurempaa luottamusta kokeen läpimenomahdollisuuteen; olihan ekasta taipparista lähtien ollut tiedossa, että Lotta hyvänä päivänä suoriutuisi hommasta vaikeuksista. No, vainun jäljestä Lotta sai jo ennenkuin emäntä edes tiesi, missä sen lähtöpiste oli. Ei muuta kuin talutin irti ja menoksi. Sitten hetkellinen ihmettely siitä, mitä edempänä tiellä oleva toimitsija huitoi. Asia selvisi, kun hän käski kutsua koiraa. Siinä se ihme sitten yllättäen olikin: lähes päivän paras jälkisuoritus kruunasi hyväksytyyn taipparin.

Niin sanotusti jakeluun asia ei ihan heti mennyt. Oltiinhan sitä nyt pitkän uurastuksen ja sekä omien että erinäisten noutajaihmissen epäilyjen jälkeen saatu chessie taipparista läpi ja lisäksi talossa oli nyt ensimmäinen muotovalio. Voiko aloitteleva kasvattaja enää enempää toivoa? Tämän jutun tarkoituksena on osittain kannustaa kaikkia nykyisiä ja tulevia chessien omistajia osallistumaan taippareihin. Helppoa se ei ehkä ole - kävihän Lottakin useammassa kokeessa kuin kaikki omistamani labradorit yhteensä - mutta varmasti onnistuessaan kaiken vaivan arvoista.

Leena Soivio

Jälleen kerran saatoimme suunnistaa kohti Aitoon kotitalousoppilaitosta viettämään perinteisiä treffejämme. Tänä vuonna valitettavasti moni vanha treffiveteraani oli estynyt saapumasta, mutta paikalla oli silti ihan mukava joukko innokkaana touhuamassa.

Perjantaina 23. heinäkuuta aloitimme odottamalla. Ohjelmassa olisi ollut iltapala sekä diakuvaesitys "vanhoista" koiristamme. Valitettavasti sekä iltapala että diakuvat olivat Hannun autossa. Matkalla jossain päin Suomea niin kuin radiossa tavataan sanoa! Kiitos neuvokkaan, etten sanoisi nerokkaan, emäntämme Sirkka Simolan saimme iltapalamme. Miten hänen onnistui saamaan kasaan tarpeeksi evästä meille kaikille on ikuinen arvoitus! Ilmeisesti hän ja muut, jotka olivat paikalla lahjoittivat omia eväitään, josta heille lämmin kiitos. Kun olimme syöneet ei kestänyt kauankaan, kun Hannu porhalsi pihaan tuhatta ja sataa ruokineen, diakuvineen ja projektorineen. Hän ei ollut päässyt ajoissa töistä - joku moottori oli pimahtanut - ja oli näin ollen myöhästynyt lähdeössä. Huhhuh, joka kerta treffeillä pitää olla ainakin yksi draamaattinen tilanne!

No, diakuvien katselu saattoi alkaa. Paikalla oli myös tämänvuotisen näyttelymme tuomari Hannele Jokisilta. Vertailimme nähtyjä kuvia rotumääritelmään ja opimme jälleen hieman lisää koiriemme rakenteesta. Tilaisuuden vetäjänä toimi tietenkin Gun Holmström. Kuvat olivat omiaan herättämään meissä "vanhoissa" nostalgisia muistoja. "Oi niitä aikoja" huokailimme.

Mutta palatkaamme nykyaikaan. Diaesityksen jälkeen seurasi makkaranpaistoa leirinuotion ääressä rannalla, vaihdettiin kuulumisia ja mielipiteitä. Lauantaiaamuna oli vuorossa näyttely. Hannele Jokisilta ei vielä ole saanut chessien arvosteluoikeuksia, mutta olen varma että hänestä tulee erittäin hyvä chessietuomari. Sen lisäksi, että hän oli todella syventynyt rotumääritelmän ymmärtämiseen, hän myös käsitteli koiriamme hienosti. Näyttely oli näyttelleasettajan kannalta erittäin miellyttävä kokemus.

Näyttelyn parhaaksi Hannele valitsi Sanna-Kaisa Karjalaisen omistaman Yankee. Yankee on monena vuonna ollut näyttelymme VSP muiden näyttelysaavutuksiensa lisäksi. Vain chessietreffien BIS-arvo on puuttunut. Tänä vuonna Yankee ja Sanna veivät koko potin. Sydämelliset onnitelut siitä heille molemmille! Näyttelyn VSP oli viime vuoden voittaja Lotta Svärd av Komsalö omistaja Leena Soivio, kasvattaja Gun Holmström.

Iltapäivän vietimme erittäin mielenkiintoisissa merkeissä. Aatos Wuorimaa oli saapunut paikalle luonnoimaan metsästyskoirien jäljestämiskoulutuksesta ja -kokeista. Saimme nähdä aiheesta erittäin hyvän videofilmin ja pääsimme kokeilemaan jälkien vetämistä käytännössä. Kaikki tähän koulutukseen osallistuneet olivat erittäin innostuneita aiheesta ja kaikki koirat selvittivät harjoitusjäljet melko helposti. Saa nähdä kuinka moni sai kimmokkeen lajin vakavaan harrastamiseen.

Aatos kertoi meille vielä ajankohtaista tietoa koirien ruokinasta. Aihe, joka aina on yhtä mielenkiintoinen. Häntä saamme myös kiittää SHETLAND OY:n palkinnoksi lahjoittamista koiranruokasäkeistä.

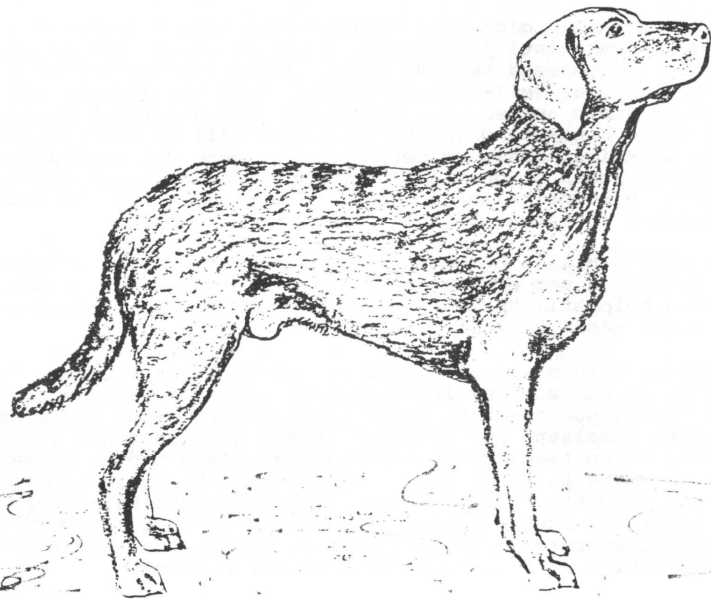
Sunnuntaiaamu valkeni sateisena. Vuorossa oli metsästystesti, jonka Aatos Wuorimaa arvosteli. Testi oli erittäin yksinkertainen: kaksoismarkkeeraus vedessä ja maalla. En tiedä mikä sinä päivänä oli vialla, mutta minunkin on myönnettävä optimistisenä ihmisenä, että koirien työskentely esim. edellisvuoteen verrattuna oli surkeaa. Vesityöskentely sujui joten kuten, mutta maaltanouto meni kaikilta chessieiltä "penkin alle". Parhaiten menestyi Matti Heinon ohjaama High Noon Sierra Sadie eli Saara, joka voitti testin. Onneksi Aatos kokeneena tuomarina jaksoi ottaa asian huumorin kannalta ja kannustaa meitä hyvillä neuvoilla tulevaisuutta ajatellen.

Tällä hetkellä olen sitä mieltä, että kerhon jäsenten olisi yhdessä vakavasti pohdittava, mistä tämänvuotinen romahdus johtui ja yhdessä tehtävä töitä, jotta tilanne korjaantuisi. Itselleni jäi sellainen mielikuva, että koiramme olivat ehkä liikaa yksin autossa tai huoneessa, kun omistajat puuhasivat muualla. Kontakti ohjaajan ja koiran välillä oli kertakaikkiaan poikki. Chessie on herkkä koira, emme voi saapastella huoneeseen jossa se on ollut tuntikausia odottamassa meitä, viedä se koepaikalle ja sanoa: "Ole ystävällinen ja tee täydellinen suoritus, kiitos".

Muistelen Millie Buckholzin sanoneen, että ellei yhteistyö chessien ja sen omistajan välillä ota sujuakseen, chessie sanoo helposti: "Kulje sinä omaa tietäsi, minä kuljen omaani". Olisiko tässä villakoiran ydin?

Lopuksi haluan vielä esittää kiitokset tuomareillemme Aatoselle ja Hannelelle. Toivottavasti tapaamme samoissa merkeissä tulevaisuudessakin. Samat sanat pätevät myös emäntäämme Sirkka Simolaan. Hän on ollut mukana jo niin monen vuoden ajan, etten tiedä miten selviäisimme ilman häntä. Seurauksena olisi varmasti täysi kaaos. Tieteellisesti onkin todistettu, ettei ainoastaan armeija vaan myös koiranomistajat marssivat vatsallaan. Suurkiitoksen ansaitsevat myös ne ihmiset, jotka tekivät suururakan siivotessaan Joutsenrannan yhteiset tilat niin hyvin, että kiitosta tulikoulunkin taholta.

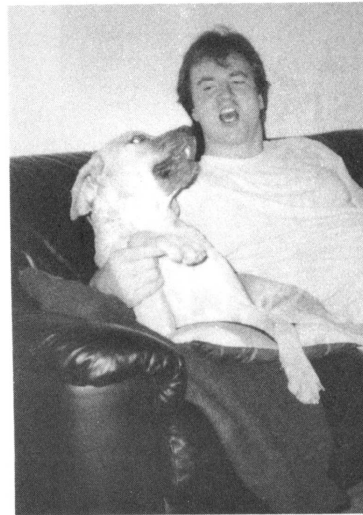
Toivon, että tapaamme jälleen ensi kesänä entistä runsaslukuisimpina samassa paikassa treffien merkeissä, sillä sokerina pohjalla voin kertoa että koulu, joka oli lopettamisuhan alaisena saakin jatkaa toimintaansa ja meidät on toivotettu tervetulleiksi takaisin ensi vuonna.

EEVA A

Hyvää Joulua kaikille

Eeva, Matti, lapset ja Saara

Joulun yö,
juhlan yö....

Hyvää Joulua

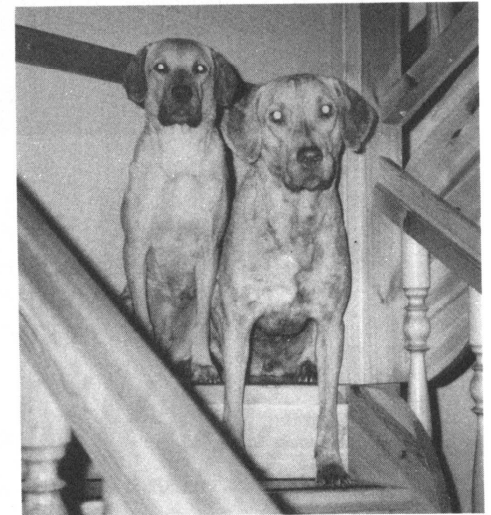
1993

TOIHOO:

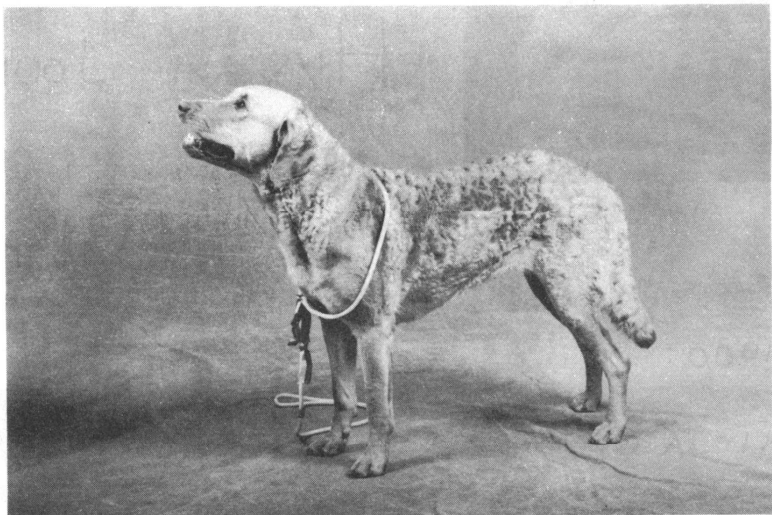
EMMI JA OLGA
REIJA, JUSPE JA JONI

VANNA

ARVI JA PIIRKKO

**HYVÄÄ JOULUA
JA ONNELLISTA
UUTTA VUOTTA**
t. *Kennel MELANITTA*

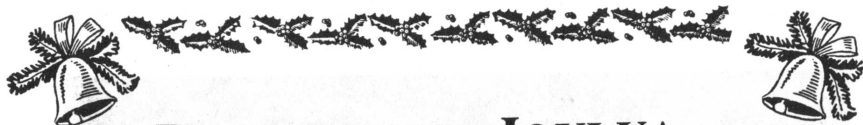
SF MVA Lotta Svärd av Komsalö
TOIVOTTAAN MENESTYKSELLISTÄ
NÄYTTELY- JA KOEVUOTTA 1994

P.S. PENTUE SUUNNITTEILLA (YANKEE-LOTTA)
(952) 38 334 Soivio

**VAUHOIKASTA
JOULUA &
UUTTA VUOTTA**

t: **YANKEE
PERHEINEEN**

RAUHALLISTA JOULUA

JAMI IRMA

HYVÄÄ UUTTA VUOTTA

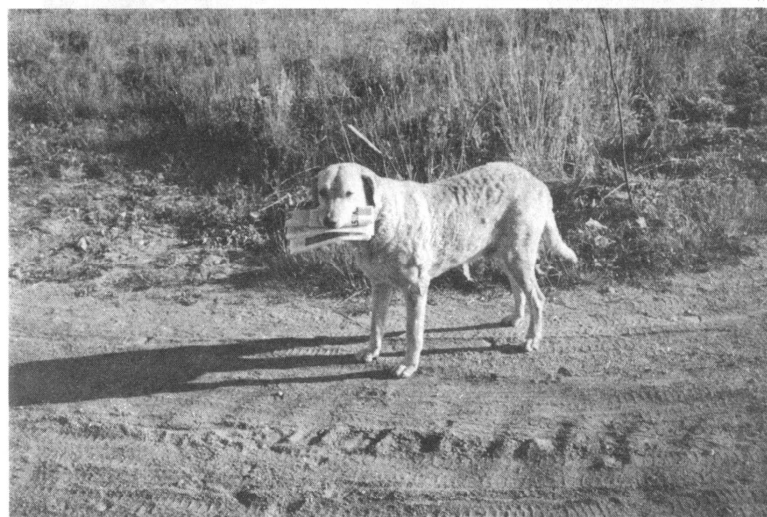
REGGAE

MARKO

 God Jul
och
Gott Nytt År

Rabbe på 10-årsdagen 1.6.1993

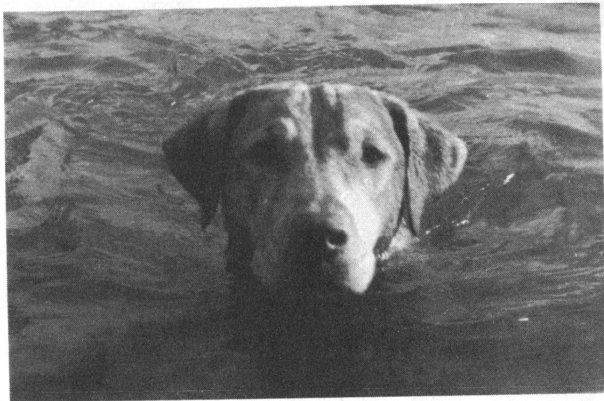
önskar Rabbe
samt Margit och Valdemar Wahlberg
i Borgå

HYVÄÄ JOULUA
SANDI JA SUOMISET

★
RAUHALLISTA
★
JOULUA

ESTOY JA MADDE

HYVÄÄ JOULUA
GOD JUL
MERRY CHRISTMAS

t: kennel HIGH NOON

ANITA, RAIMO JA ELINA SOINJOKI

SUUNNITTEILLA PENTUE KESÄLLÄ -94 YHDISTELMÄSTÄ:
PLANNING A LITTER IN THE SUMMER OF -94 BY:

HIGH NOON JUDGE ROY BEAN | GORGEOUS GOOSE AV KOMSALÖ
VÄTTLESTUGANS VENUS

FREDRIKA AV KOMSALÖ | RONEKLINTS EDISON
HIGH NOON SIERRA SADIE

**HYVÄÄ JOULUA
KAIKILLE!**

**TOIVOTTAVAT: HANNA & "LAPSET" SEKÄ
HANNU**

KOMSALÖ KENNEL

30 VUOTTA KASVATUSTYÖTÄ

HYVÄÄ JOULUA

TIEDUSTELUT: GUN HOLMSTRÖM, PUH. 90-262 580

S E R V I C E D O G

Service dog-harrastus on USA:ssa jo laajalle levinnyt ja suuren suosion saanut toimintamuoto. Kun päätin kääntää American Chesapeake Club Bulletin:issa olleet artikkelit, törmäsin kuitenkin pieneen ongelmaan. En nimittäin oikein tiennyt, miten kääntäisin sanan "service". Yksi mahdollisuus olisi kutsua näitä hyväntekeväisyystyötä tekeviä koiria palvelukoiriksi, mutta se sana on ehkä liian lähellä palveluskoira-sanaa ja palveluskoirasta puhuttaessa olemme tottuneet ajattelemaan hieman erilaista työtä tekeviä koiria.

Toinen mahdollisuus olisi kutsua koiria terapiakoiriksi. Se sana kuvaa ehkä paremmin koiran tekemää työtä. USA:ssa on ainakin kaksi järjestöä, jotka välittävät koiria omistajineen sinne, missä niitä tarvitaan. Länsirannikolla toimiva Pet Partners ja itärannikolla toimiva Therapy Dogs International. En ole kuullut, että tällainen toiminta olisi järjestäytyntä täällä Suomessa mutta sen tiedän, että esimerkiksi useat vanahinkodit ovat hankkineet jonkinlaisen lemmikin vanhusten yhteiseksi iloksi. Kuulisin mielelläni palautetta, jos jollakulla teistä on kokemuksia tai tietoa asiasta. En panisi pahakseni, vaikka palaute tulisi kirjallisena; sen voisi julkaista seuraavassa CHESSIE-lehdessä.

USA:n Chessiekerho on ollut niin edistyksellinen, että se on perustanut terapiakoira-toimikunnan, jonka puheenjohtaja ensimmäisen artikkelin kirjoittaja Joanne Silver on. Seuraavassa siis jälleen esimerkki siitä, miten monipuolinen koira chessie on.

MITEN KAIKKI ALKOI

Minulta tiedustellaan jatkuvasti miten tulin aloittaneeksi terapia-koiraharrastuksen. Vastaus on yksinkertainen: "Kohtalo!" On uskomatonta kuinka kohtalo voi puuttua peliin ja kääntää ihmisen elämän aivan uuteen suuntaan! Isoäitini, joka asuu Floridassa, oli tullut vierailulle luoksemme ja sattui niin ikävästi, että hän vierailunsa aikana kaatui pahasti - seurauksena lonkkaluun murtuma. Talo, jossa asuimme oli kolmikerroksinen, joten meillä ei ollut mahdollisuutta hoitaa häntä kotona. Ainoa järkevä ratkaisu oli sijoittaa hänet väliaikaisesti erääseen sairaskotiin, jossa hän saisi asianmukaista hoitoa koko toipilasaikansa. Tässä kohtalo puuttui peliin.

Käydessäni tervehtimässä isoäitiä sairaskodissa, hänen ensimmäinen kysymyksensä koski poikkeuksetta Cocoa, chessietäni, sekä lihavaa Brandy kissaani. Vein hänelle kuvia heistä yhdessä ja erikseen ja hän sijoitti heidän kuvansa ympäri huonettaan. Isoäiti ei yksinkertaisesti voinut ymmärtää miten ne selvisivät päiväakkään hengissä, kun hän ei ollut paikalla antamassa heille makupaloja.

No, kyllähän ne selvisivät hengissä, mutta olivat tehdä muun perheen hulleksi tekemällä kaikenlaisia sirkustemppeja saadakseen ne makupalat, joihin olivat tottuneet isoäidin asuessa meillä.

Koska isoäidillä oli niin ikävä Cocoa ja Brandy, päätin puhua asiasta sairaskodin johtajalle. Kysyin häneltä, voisinko tuoda Cocon lyhyelle vierailulle. Ensinnäkin hän epäsi, mutta kuultuaan että Cocolla oli rokotukset kunnossa ja että olin osallistunut sen kanssa tottelevaisuuskurssille, hän antoi luvan tuoda koira sairaskodin aulaan näyttätymään.

Tultuamme Cocon kanssa aulaan, sairaskodin asukkaita alkoi virrata paikalle. Kaikki halusivat halata, rapsuttaa, pajata ja jutella sille. Onneksi minulla oli keksejä taskussa, niin että he saivat syöttää Cocoa. Isoäiti-paralla oli vaikeuksia päästä lähellekään koira. Coco rakasti saamaansa huomiota ja nautti olostaan huomion keskipisteenä. Isoäidistä tuli hetkessä sairaskodin suosituin henkilö ja aika, jonka hän joutui siellä viettämään, muodostui erittäin miellyttäväksi.

Olin aivan sanaton hämmästyksestä kun näin potilaiden reaktion. He naurivat ja juttelivat keskenään, heidän silmänsä olivat kirkkaat ja heidän kasvoillaan oli onnellinen ilme. He muistelivat aikoja, jolloin heillä itsellään oli ollut koiria tai kissoja. Nämä olivat ne samat ihmiset, jotka olin nähnyt useita kertoja, mutta jotka koskaan eivät olleet sanoneet sanaakaan. Itse asiassa en ollut nähnyt heidän kasvoillaan ilmeeseen muuttuvankaan tähän päivään mennessä!

Coco ja minä olimme pelastaneet näiden ihmisten päivän. Mikä tunne! En ole koskaan ollut niin ylpeä koirastani tai tuntenut niin hyvää mieltä kuin tuona päivänä. Coco ei olisi halunnut lähteä kotiin, niin paljon se nautti tilanteesta.

Sairaskodin johtaja tuli ihmettelemään hälyä ja ymmärrettyään syyn siihen hän kysyi minulta, tulisimmeko taas ensi viikolla. Kaikki potilaat tuijottivat minua hiljaisina. Luonnollisesti vastasin: "Tietenkin tulemme."

Näin kohtalo siis järjesti elämämme. Kolme vuotta on kulunut tuosta päivästä ja käymme edelleen Cocon kanssa kerran viikossa tervehtimässä tuossa sairaskodissa asuvia vanhuksia. Olemme myös eri alan järjestöjen avulla onnistuneet laajentamaan toimintaamme vanhainkoteihin ja sairaaloihin. Coco ja minä viihdymme erinomaisesti "työssämme" ja toivotamme muut toiminnasta kiinnostuneet tervetulleiksi mukaan.

BESSIE -TERAPIAKOIRA

Marjorie E. Bakken ja hänen chessiensä Brown Bess ovat jo vuosia toimineet tehokkaana parina Seattlen alueella. Tässä eräs heidän tarinoistaan:

Muutama vuosi sitten tyttärentyttäreni Kira pyysi minua tulemaan Bessien kanssa esittäytymään leikkikouluun. Luokassa oli poika, jota koira oli purrut ja poikaa pelotti kovin niinkin ison koiran kuin Bessien tapaaminen. Bessie kuitenkin rakastaa lapsia yli kaiken, joten ei kestänyt kovinkaan kauan ennen kuin pikkupoika pääsi pelostaan ja omasta aloitteestaan haki Bessien seuraa.

Kertomus tästä vierailusta oli tietämättäni kulkeutunut paikallisen terapiakoirajärjestön toimihenkilöiden tietoon, joten hämmästyin suuresti kun minuun otettiin järjestöstä yhteyttä. He toivoivat, että voisin tuoda Bessien lastenklinalle tapaamaan seitsemänvuotiaasta pikkutyttöä, joka oli joutunut pit bull-koiran hyökkäyksen kohteeksi. Tyttö oli loukkaantunut todella pahasti; hän oli menettänyt toisen silmänsä, saanut kallonmurtuman ja hänen kurkkutorvensa oli pahoin vaurioitunut. Fyysisten vammojen lisäksi hänen mielensä oli järkkynyt, hän oli tajuissaan, mutta ei reagoinut minkäänlaisiin ärsykkeisiin. Hän eli täysin omassa maailmassaan.

Päätimme yrittää auttaa heti kun pikkutyttö olisi tarpeeksi toipunut kestääkseen vierailun. Terapiakoira-järjestöstä soitettiin uudestaan joulukuun toisena päivänä 1992. Sieltä lähetettäisiin auto hakemaan meitä sairaalaan. Bessie kylvetettiin ja laitettiin kuntoon vierailua varten ja kohta olimmekin matkalla sairaalaan. Sairaalan johtaja oli hieman vastahakoinen nähtyään miten isosta koirasta oli kysymys. Hän pelkäsi, että Bessie olisi liian raju seurustelussaan pikkutyttöä kanssa. Mietittyämme asiaa, päätimme tehdä koevierailun lasten syöpöosastolle, jossa potilaat olivat hieman vanhempia.

Bess riemastui tavatessaan lapset ja ihastui varsinkin hassuihin hattuihin, jotka lapset yllättävän "juhlan" kunniaksi olivat laittaneet päähänsä. Eräs pyörätuolissa istuva poika ihastui aivan erityisesti Bessieen. Pojan kumarruttua halaamaan koiraa, tämä huomasi tilaisuutensa tulleen ja nappasi hatun pojan päästä. Pian oli ennennäkemätön takaa-ajo käynnissä pitkin sairaalan käytävää ja ympäri päivähuonetta. Bessie juoksi edellä hattu suussa, poika tuli perässä pyörätuolillaan ja muut lapset kannustivat: "Bessie, Bessie, Bessie!" Koira suorastaan ylitti itsensä tekemällä kaikki mahdolliset temput lasten nauraessa sille.

Osastolla oli eräs tyttö, joka oli hyvin heikkona, sillä hän oli saanut kemoterapiahoitoa edellisenä päivänä. Bessie huomasi hänet, meni hänen luokseen ja kävi hyvin varovaisesti pitkäkseen aivan kiinni tyttöön.

Sairaalan johtaja totesi, että ellei hän omin silmin olisi nähnyt miten Bessie osasi olla lasten kanssa, hän ei ikinä olisi uskonut tapahtunutta todeksi. Päätimme käydä tapaamassa vaikeasti loukkaantunutta pikkutyttöä. Menimme huoneeseen, jossa tyttö - jota tulen tässä kutsumaan Maryksi - makasi patjan päällä lattialla. Mary makasi kyljellään, kasvojen terve puoli ylöspäin. Saatoin nähdä, että hän oli erittäin sievä lapsi hienoine piirteineen ja pitkin kullankärsineen hiuksineen.

Marylla oli useita letkuja pysyvästi kiinni rintakehässä ja henkitorvessa, joten poistin Bessieltä kaulapannan ettei se tarttuisi niihin ja vein sitten Bessien lähemmäksi tyttöä, jotta he voisivat katsella toisiaan rauhassa.

Maryn vanhemmat, lääkärit, hoitajat ja minä kävimme istumaan lattialle puoliympyrään ja odotimme. Katseltuaan Marya hetken Bessien häntä alkoi hitaasti heilua ja hän meni tytön luo. Pidätimme henkeä, kun Bessie kävi maahan Maryn viereen. Koira nuuski tyttöä ja hivuttautui yhä lähemmäksi. Yhtäkkiä Mary hymyili!!!

Kaikki haukkoivat henkeä hämmästyksestä. Minulle oli kerrottu, että Mary kirjaimellisesti oli "sammuttanut aivotoimintansa" viideksi kuukaudeksi. Vanhemmat ja lääkärit eivät olleet saaneet minkäänlaista kontaktia häneen koko aikana, hän ei reagoinut edes kipuun.

Sitten Maryn sormet alkoivat liikkua Bessien kylkeä pitkin. En tiedä oliko kyseessä pelkkä refleksi, vai halu kokeilla miltä koiran turkki tuntui. Joka tapauksessa kaikki huoneessa olijat alkoivat hakkaamaan toisiaan selkään, nauramaan ääneen ja - itkemään.

He eivät olleet uskaltaneet toivoa minkäänlaista vastakaikua Marylta. Minä puolestani olin pelännyt, että Bessien näkeminen synnyttäisi työssä hirveän kauhuntunteen. Vanhemmat olivat tosin varautuneet siihenkin mahdollisuuteen, mutta olivat kuitenkin sitä mieltä, että mikä tahansa reaktio Maryn puolelta antaisi edes hiukkasen toiveita parantumisesta.

Jätin Bessien Maryn viereen melkein puoleksi tunniksi. Joka kerta, kun Bessie nuuski tai nuolaisi Marya, tyttö hymyili. Kun Bessie lakkasi nuolemasta, Mary lakkasi hymyilemästä! Lopulta kutsuin Bessien luokseni ja vanhemmat riensivät tyttärensä luo. Maryn äiti laittoi kaksi sormeaan Maryn käteen ja tyttö puristi äitinsä sormia!

Tällä pikkutyöllä on pitkä ja vaikeakulkuinen tie edessään, mutta toivottavasti tämä olisi hyvä alku paranemiselle. Mitään takeita hänen parantumisestaan ei voida antaa, sillä vaikka Bessien vierailu olisi saanut Maryn jälleen "kytkemään aivotoimintansa päälle" hänen on kestättävä useita pitkiä ja vaikeita leikkauksia tullakseen terveeksi.

Lähdin sairaalasta pala kurkussa ja olkapäät hellinä kaikista rutistuksista, joita olin saanut. Autossa vieressäni istui **BESS, MINUN AIVAN ERIKOISLAATUINEN CHESAPEAKELAHDENNOUTAJANI.**

P.S.

Muutama tunti sen jälkeen kun olimme tulleet takaisin kotiin, huomasin Bessien ontuvan takapihalla. Hän oli ilmeisesti astunut lasiin ja loukannut tassunsa todella pahasti. Riensimme eläinlääkəriin, joka joutui tekemään lujasti töitä saadakseen verenvuodon tyrehtymään ja polkuanturan ommeltua. Bessie on nyt paranemaan päin ja koko perhe on helpottunut ja kiitollinen siitä. Kuten eläinlääkəri sanoi: "Emme saa antaa mitään pahaa tapahtua hyvántahdonlähettiläillemme!"

käännös AS

